

“मीठे बच्चे- सबैलाई सबैभन्दा पहिला परमात्माको पाठ पक्का गराऊ, तिमी आत्मा भाइ-भाइ हो ।”

प्रश्न:- कुन एक कुरामा श्रीमत, मनुष्य मतको एकदम विपरीत छ ?

उत्तर:- मनुष्य मतले भन्छ- हामी मोक्ष प्राप्त गर्छौं । श्रीमतले भन्छ यो ड्रामा अनादि अविनाशी छ । मोक्ष कसैलाई पनि प्राप्त हुन सक्दैन । भन्न त कसैले भन्छन् मलाई यो पार्ट खेलन मन पर्दैन । तर यसमा केही पनि गर्न सकिँदैन । पार्ट खेलन आउनै पर्छ । श्रीमतले नै तिमीलाई श्रेष्ठ बनाउँछ । मनुष्य मत त अनेक प्रकारका छन् ।

ओम् शान्ति । अहिले यो कुरा त बच्चाहरूले जान्दछन्- हामी बाबाका सामुन्ने बसेका छौं । बाबाले पनि जान्नुहुन्छ बच्चाहरू मेरो सामुन्ने बसेका छन् । यो पनि तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- बाबाले हामीलाई शिक्षा दिनुहुन्छ जो फेरि अरूलाई दिनु छ । सबैभन्दा पहिला त बाबाको नै परिचय दिनु छ किनकि सबैले बाबालाई र बाबाको शिक्षालाई बिर्सिएका छन् । अहिले जो बाबाले पढाउनुहुन्छ यो ज्ञान फेरि ५ हजार वर्षपछि मिल्नेछ । यो ज्ञान फेरि अरू कसैलाई पनि छैन । मुख्य भयो बाबाको परिचय, फेरि यी सबै कुरा सम्झाउनु छ । हामी सबै भाइ-भाइ हौं । सारा दुनियाँमा जति सबै आत्माहरू छन्, ती सबै आपसमा भाइ-भाइ हुन् । सबैले आफूलाई मिलेको पार्ट यो शरीरद्वारा अभिनय गर्छन् । अहिले त बाबा आउनुभएको छ नयाँ दुनियाँमा लैजानका लागि, जसलाई स्वर्ग भनिन्छ । तर अहिले हामी सबै भाइहरू पतित छौं, एक जना पनि पावन छैन । सबै पतितलाई पावन बनाउने एकै बाबा हुनुहुन्छ । यो हो नै पतित विकारी रावणको दुनियाँ । रावणको अर्थ नै हो- ५ विकार स्त्रीमा, ५ विकार पुरुषमा । बाबाले धेरै सामान्य रीतिले सम्झाउनुहुन्छ । तिमीले पनि यसरी नै सम्झाउन सक्छौ । पहिला-पहिला यो सम्झाऊ- हामी आत्माहरूका उहाँ पिता हुनुहुन्छ, सबै भाइ-भाइ हौं । सोध, यो ठीक छ ? लेख- हामी सबै भाइ-भाइ हौं । हाम्रा पिता पनि एक हुनुहुन्छ । हामी सबै आत्माहरूका उहाँ हुनुहुन्छ परम आत्मा (सुप्रीम सोल) । उहाँलाई पिता भनिन्छ । यो बुद्धिमा निश्चय गरेर राख्यौ भने सर्वव्यापी आदिको फोहोरमैला निस्कनेछ । अल्फको बारेमा पहिला पढाउनु छ । भन, पहिला यो राम्रोसँग बसेर लेख्नुहोस्- पहिला सर्वव्यापी भन्दथेँ, अहिले बुझें सर्वव्यापी होइन । हामी सबै भाइ-भाइ हौं । सबै आत्माहरूले भन्छन् गड फादर, परमपिता परमात्मा, अल्लाह । पहिला त यो निश्चय हुनुपर्छ- हामी आत्मा हौं, परमात्मा होइनौं । न हामीमा परमात्मा व्यापक हुनुहुन्छ । सबैमा आत्मा व्यापक छ । आत्माले शरीरको आधारमा अभिनय गर्छ । यो निश्चय गराऊ । ठीक छ, फेरि उहाँ पिताले सृष्टि चक्रको आदि, मध्य, अन्त्यको ज्ञान सुनाउनुहुन्छ । बाबाले नै शिक्षकका रूपमा बसेर सम्झाउनुहुन्छ । लाखौं वर्षको त कुरा होइन । यो चक्र अनादि बनी-बनाउ छ । बराबर कसरी छ- यसलाई जान्नुपर्छ । सत्ययुग-त्रेता बितेर गयो, टिपोट गर्नुहोस् । त्यसलाई भनिन्छ स्वर्ग अनि अल्प (सेमी) स्वर्ग । त्यहाँ देवी-देवताहरूको राज्य चल्छ । सत्ययुगमा हुन्छन् १६ कला, त्रेतामा हुन्छन् १४ कला । सत्ययुगको प्रभाव धेरै ठूलो छ । नामै छ स्वर्ग, हेविन । नयाँ दुनियाँ सत्ययुगलाई भनिन्छ । त्यसको नै महिमा गर्नुपर्छ । नयाँ दुनियाँमा हुन्छ नै एक आदि सनातन देवी-देवता धर्म । निश्चय गराउनका लागि तिमीसँग चित्र पनि छन् । यो सृष्टिको चक्र घुमिरहन्छ । यो कल्पको आयु नै ५ हजार वर्ष हो । अब सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी त बुद्धिमा बसेको छ । विष्णुपुरी नै परिवर्तन भएर राम-सीता पुरी बन्छ । उनको पनि राज्य (डिनायस्टी) चल्छ नि हैन । दुई युग बितेर गए पछि फेरि आउँछ द्वापरयुग । रावणको राज्य । देवताहरू वाममार्गमा जान्छन् अनि विकारको सिस्टम बन्छ । सत्ययुग-त्रेतामा सबै निर्विकारी रहन्छन् । एकै आदि-सनातन देवी-देवता धर्म रहन्छ । चित्र पनि देखाउनु छ, मौखिक (ओरली) पनि सम्झाउनु छ । बाबाले शिक्षक बनेर हामीलाई यसरी पढाउनुहुन्छ । बाबाले आफ्नो परिचय स्वयम् आएर दिनुहुन्छ । स्वयम् भन्नुहुन्छ- म आउँछु पतितलाई पावन बनाउनका लागि । त्यसैले मलाई शरीर अवश्य चाहिन्छ । नत्र भने कसरी कुरा गरूँ ? म चैतन्य हुँ, सत्य हुँ र अमर हुँ । आत्मा सतो, रजो, तमोमा आउँछ । आत्मा नै पतित, आत्मा नै पावन बन्छ । आत्मामा नै सबै संस्कार हुन्छ । विगतको कर्म वा विकर्मको संस्कार आत्माले ल्याउँछ । सत्ययुगमा त विकर्म हुँदैन, कर्म गर्छन्, पार्ट खेल्छन् । तर त्यो कर्म अकर्म बन्छ । गीतामा पनि यो शब्द छ । अहिले तिमीले यथार्थ (प्राक्टिकल)मा बुझिरहेका छौ । जानेका छौ बाबा आउनुभएको छ, पुरानो दुनियाँलाई परिवर्तन गरेर नयाँ दुनियाँ बनाउन, जहाँ कर्म अकर्म हुन्छ । त्यसलाई नै सत्ययुग भनिन्छ र यहाँ फेरि यो कर्म विकर्म नै हुन्छ जसलाई कलियुग भनिन्छ । तिमी अहिले छौ संगममा । बाबाले दुवैतिरका कुरा सुनाउनुहुन्छ । एक-एक कुरा राम्ररी सम्झनुपर्छ- बाबा शिक्षकले के सम्झाउनुभयो ? ठीक छ, बाँकी गुरुको कर्तव्य हो, उहाँलाई बोलाइएको नै छ-

आएर हामी पतितहरूलाई पावन बनाउनुहोस् । आत्मा पावन बन्छ अनि शरीर पनि पावन बन्छ । जस्तो सुन, त्यस्तै गहना पनि बन्छन् । २४ क्यारेटको सुन लियौ र मिसावट (अलाय) गरेनौ भने गहना पनि त्यस्तै सतोप्रधान बन्नेछन् । मिसावट गरेमा फेरि तमोप्रधान बन्नेछन् किनकि खाद पर्छ नि । पहिला भारतवर्ष २४ क्यारेटको पक्का सुनको चिडिया थियो अर्थात् सतोप्रधान नयाँ दुनियाँ थियो, अहिले फेरि तमोप्रधान छ । पहिला शुद्ध सुन थियो । नयाँ दुनियाँ पवित्र, पुरानो दुनियाँ अपवित्र । खाद पर्दै जान्छ । यो कुरा बाबाले नै सम्झाउनुहुन्छ अरू कुनै मनुष्य गुरुहरूले जान्दैनन् । आएर पावन बनाउनुहोस् भनी बोलाउँछन् । सतगुरुको काम हो वानप्रस्थ अवस्थामा मनुष्यलाई गृहस्थबाट पार लगाउनु । त्यसैले यो सारा ज्ञान ड्रामा प्लान अनुसार बाबाले नै आएर दिनुहुन्छ । उहाँ हुनुहुन्छ मनुष्य सृष्टिका बीजरूप । उहाँले नै सारा वृक्षको ज्ञान सम्झाउनुहुन्छ । शिवबाबाको नाम सदैव शिव नै हो । अरू आत्माहरू सबै आउँछन् पार्ट खेलन, त्यसैले भिन्न-भिन्न नाम राख्छन् । बाबालाई बोलाउँछन् तर उहाँलाई चिन्दैनन्— उहाँ कसरी भाग्यशाली रथमा आउनुहुन्छ, तिमीलाई पावन दुनियाँमा लैजान । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ म उनको तनमा आउँछु, जो धेरै जन्मको अन्त्यमा छन्, पूरा ८४ जन्म लिएका छन् । राजाहरूका राजा बनाउनका लागि यो भाग्यशाली रथमा प्रवेश गर्नुपर्छ । पहिला नम्बरमा छन् श्रीकृष्ण । उनी हुन् नयाँ दुनियाँका मालिक । फेरि उनै तल उत्रिन्छन् । सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी, फेरि वैश्य, शूद्रवंशी फेरि ब्रह्मावंशी बन्छन् । सत्ययुगीबाट त्रेतायुगी... फेरि तिमी कलियुगीबाट सत्ययुगी बनिरहेका छौ । बाबा भन्नुहुन्छ— म एक आफ्नो पितालाई याद गर । जसमा मैले प्रवेश गरेको छु, यिनको आत्मामा त यो ज्ञान अलिकति पनि थिएन । यिनमा म प्रवेश गर्छु, त्यसैले यिनलाई भाग्यशाली रथ भनिन्छ । बाबा स्वयम् भन्नुहुन्छ— म यिनको धेरै जन्मको अन्त्यमा आउँछु । गीतामा शब्द एक्युरेट छन् । गीतालाई नै सर्व शास्त्रमयी शिरोमणि भनिन्छ ।

यो संगमयुगमा नै बाबा आएर ब्राह्मण कुल र देवी-देवता कुलको स्थापना गर्नुहुन्छ । अरूका बारेमा त सबैलाई थाहा छ नै, उहाँको बारेमा कसैलाई थाहा छैन । धेरै जन्मको अन्त्यमा अर्थात् संगमयुगमा नै बाबा आउनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ म बीजरूप हुँ । कृष्ण त हुन् नै सत्ययुगका निवासी । उनलाई अरू ठाउँमा त कसैले देख्न सक्दैन । पुनर्जन्ममा त नाम, रूप, देश, काल सबै परिवर्तन हुन्छ । पहिला सानो बच्चा सुन्दर हुन्छ फेरि बढ्छ अनि त्यो शरीर छोडेर अर्को सानो शरीर लिन्छ । यो बनी-बनाउ खेल हो । ड्रामाभित्र निश्चित छ । अर्को शरीरमा त उनलाई कृष्ण भनिदैन । त्यो अर्को शरीरको नाम आदि फेरि अर्कै हुन्छ । समय, स्वरूप (फीचर्स), तिथि, मिति आदि सबै परिवर्तन हुन्छ । भनिन्छ— विश्वको इतिहास-भूगोल हुबहु दोहोरिन्छ । त्यसैले यो ड्रामा (नाटक) दोहोरिइरहन्छ । सतो, रजो, तमोमा आउनु नै छ । सृष्टिको नाम, युगको नाम सबै परिवर्तन हुन्छ । अहिले यो हो संगमयुग । म आउँछु नै संगमयुगमा । यो कुरा हामीले भित्र पक्का निश्चय गर्नुपर्छ । बाबा हाम्रा बाबा, शिक्षक, गुरु हुनुहुन्छ जसले फेरि सतोप्रधान बन्ने युक्ति धेरै राम्रोसँग बताउनुहुन्छ । गीतामा पनि छ देह सहित देहका सबै धर्मलाई छोडेर आफूलाई आत्मा सम्भ । अवश्य पनि फर्केर आफ्नो घर जानु छ । भक्तिमार्गमा कति मेहनत गर्छन्, भगवान्का पासमा जानका लागि । त्यो हो मुक्तिधाम । हामी कर्मबाट मुक्त निराकारी दुनियाँमा गएर बस्छौ । कलाकार घर गएपछि पार्टबाट मुक्त हुन्छ । हामीले मुक्ति पाउँ भनी सबैले चाहन्छन् । तर मुक्ति त कसैलाई पनि मिल्न सक्दैन । यो ड्रामा अनादि अविनाशी छ । कसैले मलाई यो पार्ट खेलन मन छैन भने पनि यसमा कसैले केही गर्न सक्दैन । यो अनादि ड्रामा बनेको छ । एक जनाले पनि मुक्ति पाउन सक्दैन । ती सबै हुन् अनेक प्रकारका मनुष्य मत । यो हो श्रीमत, श्रेष्ठ बनाउनका लागि । मनुष्यलाई श्रेष्ठ भनिदैन । देवताहरूलाई श्रेष्ठ भनिन्छ । उनीहरूका अगाडि सबैले नमन गर्छन् । त्यसैले उनीहरू श्रेष्ठ भए नि ! तर यो पनि कसैलाई थाहा छैन । अहिले तिमीले सम्झन्छौ— ८४ जन्म त लिनै पर्ने हुन्छ । श्रीकृष्ण देवता हुन्, वैकुण्ठका राजकुमार । उनी यहाँ कसरी आउलान् । न उनले गीता सुनाए । केवल देवता थिए, त्यसैले सबै मानिसहरूले उनलाई पूजा गर्छन् । देवता हुन्छन् पावन, मनुष्य स्वयम् पतित ठहरिए । भन्छन् पनि *मुझ निर्गुण हारे में कोई गुण नाही...* हजुरले मलाई यस्तो बनाउनुहोस् । शिवका अगाडि गएर भन्छन् हामीलाई मुक्ति दिनुहोस् । उहाँ कहिल्यै जीवनमुक्ति, जीवन बन्धनमा आउँदै आउनुहुन्न । त्यसैले उहाँलाई मुक्ति दिनुहोस् भनी पुकार्छन् । जीवनमुक्ति पनि उहाँले नै दिनुहुन्छ ।

अहिले तिमीले सम्झन्छौ— हामी सबै बाबा र मम्माका बच्चा हौं, उहाँहरूबाट हामीलाई अथाह धन मिल्छ । मनुष्यहरूले त नबुझिकनै मागिरहन्छन् । बेसम्भ त अवश्य पनि दुःखी नै हुन्छन् नि ! अथाह दुःख भोग्नुपर्छ । यी

सबै कुरा बच्चाहरूले बुद्धिमा राख्नुपर्छ । बेहदका बाबालाई नजानेका हुनाले आपसमा कति लडिरहन्छन् । अनाथ (अरफन) बन्छन् । ती हुन्छन् हदका अनाथ, यी हुन् बेहदका अनाथ । बाबाले नयाँ दुनियाँ स्थापन गर्नुहुन्छ । अहिले हो नै पतित आत्माहरूको पतित दुनियाँ । पावन दुनियाँ सत्ययुगलाई भनिन्छ, पुरानो दुनियाँलाई कलियुग भनिन्छ । बुद्धिमा यी सबै कुरा छ नि । पुरानो दुनियाँको विनाश भएपछि फेरि नयाँ दुनियाँमा जानेछौ (ट्रान्सफर हुनेछौ) । अहिले हामी अस्थायी रूपमा संगमयुगमा छौ । पुरानो दुनियाँ नयाँ बनिरहेको छ । नयाँ दुनियाँको बारेमा पनि थाहा छ । तिम्रो बुद्धि अब नयाँ दुनियाँमा जानुपर्छ । उठ्दा-बस्दा यही बुद्धिमा रहिरहोस्— हामीले पढाइ पढिरहेका छौ । बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ । विद्यार्थीलाई यो याद हुनुपर्छ— फेरि पनि त्यो याद नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार रहन्छ । बाबाले पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार याद-प्यार दिनुहुन्छ । राम्ररी पढ्नेहरूलाई शिक्षक (टिचर) ले अवश्य पनि धेरै प्यार गर्छन् । कति अन्तर पर्छ । अहिले बाबाले त सम्भाइरहनुहुन्छ । बच्चाहरूले धारण गर्नुपर्छ । एक बाबामा सिवाय अन्त कहीं बुद्धि नजाओस् । बाबालाई याद नगर्ने हो भने पाप कसरी काटिन्छ ? मायाले घरी-घरी तिम्रो बुद्धियोग तोडिदिन्छ । मायाले धेरै धोका दिन्छ । बाबाले उदाहरण दिनुहुन्छ— भक्तिमार्गमा मैले लक्ष्मीको धेरै पूजा गर्थे । चित्रमा लक्ष्मीले पाउ दबाइरहेको देखे पछि उनलाई मुक्त गराइदिएँ । उहाँको यादमा बस्दा जब बुद्धि यताउति जान्थ्यो अनि आफूलाई थप्पड लगाउँथे— बुद्धि अन्त किन जान्छ ? आखिरमा विनाश पनि देखे स्थापना पनि देखे । साक्षात्कारको आशा पूरा भयो, सम्भे— अब यो नयाँ दुनियाँ आउँछ, म यस्तो बन्नेछु । बाँकी यो पुरानो दुनियाँ त विनाश हुनेछ । पक्का निश्चय भयो । आफ्नो राजधानीको पनि साक्षात्कार भयो, बाँकी यो रावणको राज्यलाई के गर्ने, जबकि स्वर्गको राजाई मिल्छ, यो भयो ईश्वरीय बुद्धि । ईश्वरले प्रवेश गरेर यो बुद्धि चलाउनुभयो । ज्ञान कलश त माताहरूलाई मिल्छ, त्यसैले माताहरूलाई नै सबै कुरा दिएँ, तिमीहरूले कारोबार सम्हाल, सबैलाई सिकाऊ । सिकाउँदै-सिकाउँदै यहाँसम्म आयौ । एक अर्कालाई सुनाउँदा-सुनाउँदा हेर अहिले कति भयो । आत्मा पवित्र हुँदै जान्छ अनि आत्मालाई शरीर पनि पवित्र चाहिन्छ । सम्भन्छन् पनि फेरि मायाले बिसाइदिन्छ ।

तिमी भन्दछौ— ७ दिन पढ्नुहोस् तर भन्छन् भोलि आउँला । अर्को दिन मायाले समाप्त पारिदिन्छ । आउँदै आउँदै न । भगवान्ले पढाउनुहुन्छ तर भगवान्सँग आएर पढ्दै न । भन्छन् पनि— हुन्छ, अवश्य आउनेछौ तर मायाले उडाइदिन्छ । नियमित (रेगुलर) हुनै दिँदैन । जसले कल्प पहिला पुरुषार्थ गरेका छन् उनले अवश्य गर्नेछन्, जाने अरू कुनै ठाउँ (हट्टी) छैन । तिमीले पुरुषार्थ धेरै गर्छौ । ठूला-ठूला म्युजियम बनाउँछौ । जसले कल्प पहिला सम्भेका थिए उनैले सम्भनेछन् । विनाश हुनु नै छ । स्थापना पनि हुँदै जान्छ । आत्माले पढेर फस्टक्लास शरीर लिनेछ । यो लक्ष्य-उद्देश्य हो नि । यो याद किन आउन सक्दैन । अब हामी नयाँ दुनियाँमा जान्छौ, आफ्नो पुरुषार्थ अनुसार । अच्छा ! मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बुद्धिमा सदा याद रहोस्— अहिले हामी थोरै समयका लागि संगमयुगमा बसेका छौ, पुरानो दुनियाँ विनाश भएपछि हामी नयाँ दुनियाँमा जानेछौ । त्यसैले यसबाट बुद्धियोग निकालिदिनु छ ।
- २) सबै आत्माहरूलाई बाबाको परिचय दिएर कर्म, अकर्म, विकर्मको गहन गति सुनाउनु छ, पहिला परमात्माको पाठमा नै निश्चय गराउनु छ ।

वरदानः— सबै खजानाहरूबाट सम्पन्न बनेर निरन्तर सेवा गर्ने अखुट, अखण्ड महादानी भव

बापदादाले संगमयुगमा सबै बच्चाहरूलाई “अटल-अखण्ड” को वरदान दिनुभएको छ । जसले यस वरदानलाई जीवनमा धारण गरेर अखण्ड महादानी अर्थात् निरन्तर सहज सेवाधारी बन्छन्, उनीहरू नम्बरवन बन्छन् । द्वापरबाट भक्त आत्माहरू पनि दानी बन्छन्, तर अखुट खजानाका दानी बन्न सक्दैनन् । विनाशी खजाना या वस्तुका दानी बन्छन्, तर तिमी दाताका बच्चाहरू जो सर्व खजानाहरूबाट सम्पन्न छौ, तिमीहरू एक सेकेण्ड पनि दान नदिइ रहन सक्दैनौ ।

स्लोगनः— भित्रको सच्चाई सफाई तब प्रत्यक्ष हुन्छ जब स्वभावमा सरलता हुन्छ ।